סיפור של ילדים לילדים

תורגם מגרמנית

כריסטיאן גרפינגר - המחנך

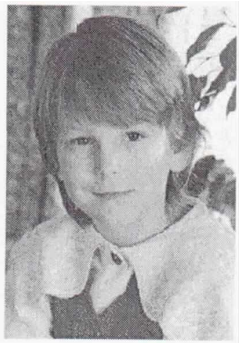

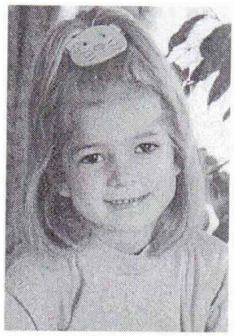

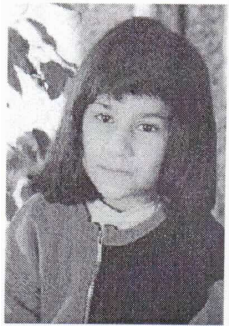

יאסמין טטיאנה מישל בנימין סופיה רפאלה סבינה אזרא

ציירים בני 6

בארץ רחוקה, בעיר נמל, חי חלילן אחד. הוא אהב את החליל שלו ואהב גם חיות, אך לא סבל אנשים.
הוא היה עצוב, כי אפו היה ארוך מאוד והאנשים צחקו ממנו ולגלגו והרגיזו אותו.
קראו לו "הי, אף ארוך!" ומילים גסות אחרות. לכן הוא בכה לעתים ודמעות זלגו על פניו.

יום אחד החלילן עבר בשוק.
ושם ראה תחפושת נהדרת,
מקושטת בנוצות צבעוניות
רבות וגם מסכה עם אף ארוך
שדמה למקור של ציפור. ואז
בא לו רעיון: "הרי אוכל
להתחפש ולהופיע כמו נגן
רחוב. איש לא ירגיש באפי
הארוך ולא ילגלג לי."

הוא קנה את התחפושת ואת המסכה. עכשיו לא נשאר לו אלא למצוא שם מתאים. הוא הביט על התחפושת וחשב: "הנוצות הצבעוניות דומות לנוצות של תוכי, וגם המסכה דמוית מקור של ציפור. אקרא לעצמי **תוּכינוֹ**. וכך תוכינו המשיך לנגן בחלילו ולחיות כנגן רחוב.

בבית נהג תוכינו להוריד את המסכה. זה לא נעים כל כך ללכת במסכה במשך יום שלם. ובבית היה לו גם ידיד, עורב בשם פרידולין. פרידולין לא היה סגור בכלוב, ויכול היה להתעופף בכל הדירה.

אחרי העבודה אהב תוכינו ללכת לגן חיות. הוא אהב חיות שמעולם לא צחקו מהאף הארוך שלו. היו שתי חיות שהוא אהב במיוחד, צב ענק ופיל. הוא יכול היה לבלות ולשחק איתם במשך שעות ארוכות.

קרה שיום אחד תוכינו נשאר עם החיות האהובות יותר זמן מהרגיל. ירד לילה, הירח זרח בין הכוכבים, ובלי להרגיש בכך תוכינו נרדם. הוא שכב ליד הכלובים ללא ניע ונחר.

ואז חלם חלום נהדר.
בחלום הופיעה בפניו פיה יפהפייה שאמרה:
"תוכינו, תוכינו מסכן. אתה עצוב כי אתה מוכרח להתחפש כדי שאנשים לא יצחקו מאפך. היית בוודאי שמח אילו היו לך ידידים בני אדם.
הנה הבאתי לך מתנה. קח את ניר הקסם הזה וגלגל אותו לחליל. חליל קסם זה יעזור לך." והפיה נעלמה.

היה כבר יום בהיר
כשתוכינו התעורר. הוא
חשב: "איזה חלום מוזר.
חלמתי על פיה שנתנה לי
חליל מניר."
ופתאום ראה לידו דף ניר
מונח על האדמה.
קרא תוכינו: "זהו הניר של
הפיה! לא! לא יתכן! חלילי
קסם קיימים רק באגדות!"
ובכל זאת לקח את הניר
והלך הביתה.

החלום לא נתן לו מנוח. כל הזמן חשב וחשב עליו.
"בעצם הפיה צדקה. זה לא נעים במיוחד להתחפש כדי לא להיות ללעג של בני אדם. הפיה אמרה שחליל הקסם מניר יעזור. אפשר לנסות. זה בוודאי לא יזיק."
הוא לקח את דף הניר, גלגל אותו ונשף. לא קרה דבר.
בכעס רצה תוכינו לקרוע את הניר כששמע פתאום קול חלש: "זהירות, אתה מוחץ אותי!"

"מי דיבר?" צעק תוכינו. והנה נמלה קטנה ענתה לו מהרצפה: "אני כאן, למטה! כמעט ודרכת עלי!"

תוכינו לא ידע מה להגיד, הוא רק גמגם: "האם השתגעתי? אין נמלים מדברות."
אבל היצור הקטן ניסה לנחם אותו: "לא השתגעת. קוראים לי ארמין ואני באמת קיימת ואתה שומע ורואה אותי. חליל הקסם איפשר לך להבין את שפת החיות. לכן יכולת עוד בזמן לשמוע אותי ולא לדרוך עלי."
שמח תוכינו שלא דרך על הנמלה ופתאום בה לו רעיון.
"אולי אנסה לעשות קסם ולהגדיל אותך, ארמין, כך אראה אותך טוב יותר, ולא אדרוך יותר עליך."
הוא לקח את חליל הקסם לידו והתחיל לנגן. הנמלה גדלה וגדלה עד שתוכינו יכול לראות אותה היטב. הוא היה שמח מאוד שמצא ידיד חדש.

שמח תוכינו שיכול היה עכשיו להבין את שפת החיות ולדבר עם החביבים שלו. הוא לקח את חליל הקסם לגן החיות,
נעמד ליד הכלובים של הצב
והפיל ונשף בו. ואז שמע את
שיחת החיות.
אמר הצב: "איזו מנגינה יפה.
נכון פיליחדק?"
והפיל ענה: "נכון, דני הצב. אבל
אפילו המנגינה היפה ביותר לא
תשמח אותי. מאז שכלאו אותי
כאן, אני תמיד עצוב. הייתי רוצה
לחיות שוב באפריקה האהובה
שלי."
ודני הצב השיב: "גם אני כך.
אבל מה נוכל לעשות?"

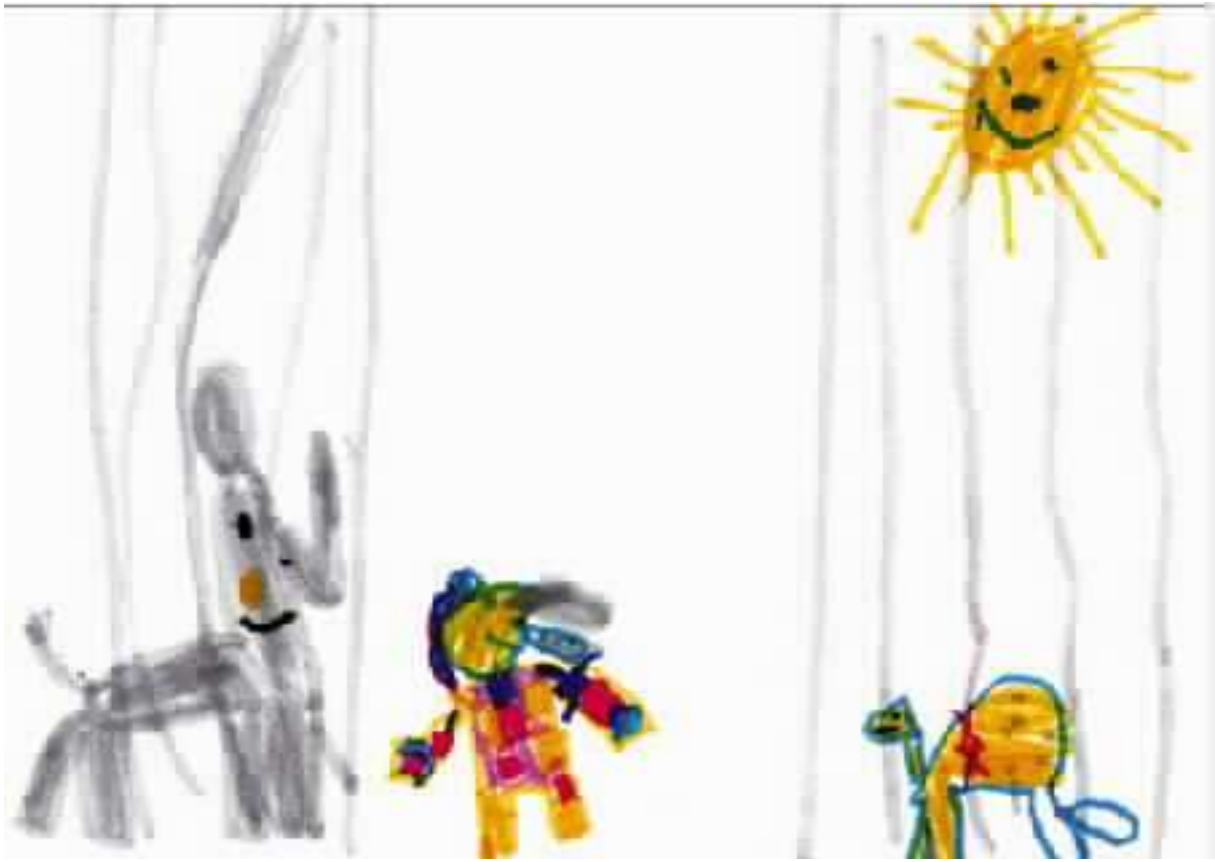

ואז אמר תוכינו לחיות: "יש לי רעיון. הלילה אשחרר אתכם ונחשוב ביחד איך אפשר להחזיר אתכם לאפריקה."

תוכינו המתין עד הלילה. תחת שמים מלאי כוכבים התגנב לגן החיות, ביחד עם הנמלה ארמין והעורב פרידולין.
שומר הגן ישן חזק בביתנו.
בעזרת חליל הקסם הוציא תוכינו את צרור המפתחות.
פרידולין וארמין עמדו בשמירה.

עכשיו נשאר רק לשחרר את
החיות ולברוח. זה הלך בקלות
בעזרת המפתחות, אבל דני
הצב וארמין הנמלה הרי לא
ידעו לרוץ מהר.
אך תוכינו מצא פתרון. הוא
הרכיב את הצב והנמלה על גבו
של הפיל וכך הם התקדמו מהר
ובשקט לכוון החוף.
אבל עוד טרם יצאו מגן החיות
הפיל התעטש חזק.
שומר גן החיות התעורר וגילה
את הבורחים: "עמדו, עצרו!"
הוא רץ אחריהם. תוכינו וידידיו
רצו כמה שהיה בהם כוח.

השומר כמעט והשיג אותם אך פתאום הם מצאו את עצמם בחוף הים. פיליחדק זעק: "תוכינו, עשה דבר מה מהר! אחרת יתפסו אותנו!" נזכר תוכינו שיש לו בכיס קליפת אגוז. הוא הוציא אותה, זרק למים ונשף בחליל. הקליפה הפכה לספינה קטנה ותוכינו עלה עליה עם ידידיו. הרוח דחפה אותם לים והם שמחו שהצליחו לברוח.

חוויות של הלילה עייפו את כולם והם נרדמו על הספינה. כשהתעוררו למחרת בבוקר מצאו את עצמם בים פתוח. תוכינו דאג מאוד, כי לא לקחו כל צידה לדרך, והם עלולים היו להיות רעבים וצמאים. פרידולינו עלה לתורן כדי לצפות ותוכינו טיפס שם גם הוא. הוא הביט דרך החליל שלו כמו דרך משקפת ופתאום צעק: "רואים יבשה!"

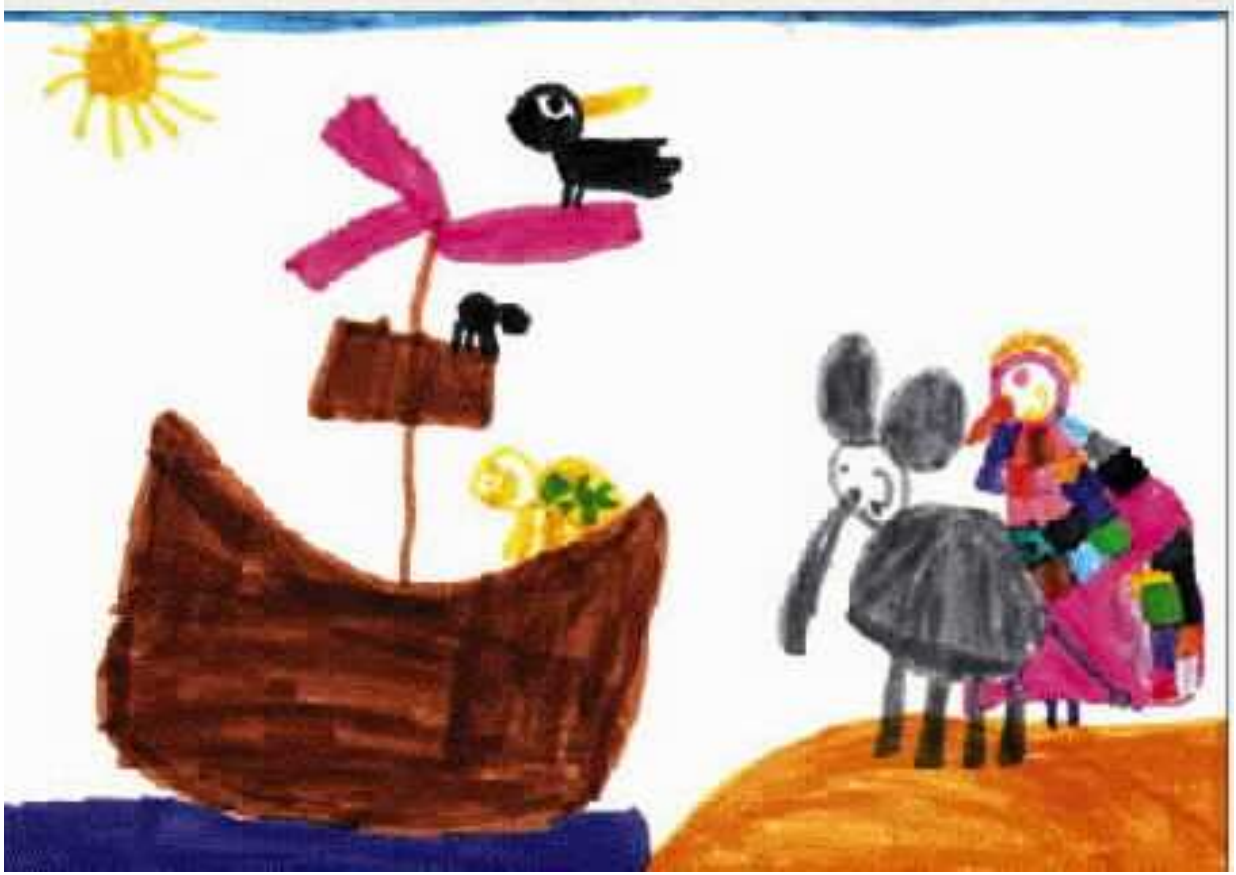

בעזרת חליל הקסם כוון תוכינו את הספינה לחוף. הם עלו ליבשה כדי לחפש מים ואוכל. שמש חיממה אותם מאוד. תוכינו השאיר את המסכה בספינה, כי בחום כזה היה לו קשה ללבוש אותה. הוא הלך עם ידידיו בחיפוש אחרי מים.

כולם היו עייפים מאוד ורגליהם כאבו, אך פתאום ראו מרחוק דמות אנוש. תוכינו לא האמין, אבל נעמדה בפניהם אישה, בעלת פנים יפות ושער נהדר. היא חייכה אליהם ושאלה מאין באו.

תוכינו הציג את עצמו ואת החיות, וסיפר על הבריחה והשייט הארוך. האישה הקשיבה והוא השתומם שהיא כל כך נחמדה אליו וכלל לא צוחקת מאפו הארוך. בלי להרגיש בכך הוא התאהב בה במקום.

אמר תוכינו: "אנו רוצים רק שני דברים: קצת מים ואוכל ולדעת מה שמך?"

והיא ענתה: "זה קל. שמי מאמאגנה, ואם תבואו איתי לכפר אוכל להרוות את צמאונכם ולהאכיל אתכם."

היה זה כפר של בני אף ארוך.
שם קיבלו את תוכינו ואת ידידיו בשמחה, נתנו להם לאכול ולשתות. כולם התייחסו אליהם מאוד נחמד, אך תוכינו הביט רק על מאמאגנה.
ואז שאל: "איך קוראים למקום הזה?"
והיא ענתה: "זה אפריקה."
החלילן צהל: "דני הצב ופיליחדק! עשינו זאת! אנחנו באפריקה! אתם שוב בבית!"

תוכינו נשאר בכפר ארוכי האף. הוא בילה זמן רב בחברת מאמאגנה ובסוף ביקש את ידה. היא שמחה מאוד והסכימה מיד. ערכו להם חתונה נהדרת, וכולם שמחו שתוכינו מצא לו בת זוג ואינו צריך יותר להסתיר את אפו.